

LA PIAȚĂ MIHAIL JORA REVOLUȚIA ADRIAN IORGULESCU

MINISTERUL CULTURII

DANIEL JINGA

MANAGER GENERAL
OPERA NAȚIONALĂ BUCUREȘTI

„Revoluție la Operă!” - iată un titlu mainstream ce ar putea să întoarcă privirile iscoditoare ale cititorilor, către un fenomen de nișă pe care Opera Națională București are misiunea să îl susțină și să îl promoveze. Creația contemporană românească în general și creația contemporană de operă în particular fac parte din cadrul spectacolelor de nișă pe care ONB le programează, îndeplinindu-și în egală măsură rolul său în educația culturală și nu numai, acela de a satisface consumul cultural actual. Peste tot în lume spectacolele avangardiste situate în zona de excelență artistică sau de cercetare și inovație și-au câștigat propriile categorii de public și au contribuit la diversificarea și împrospătarea ofertelor culturale tradiționale. Spectacolul coupé La piață. Revoluția a cărui premieră este programată la sfârșitul actualei stagiuni este un exemplu cuceritor de împletire a tradiției cu inovația într-o colaborare îmbucurătoare între tânărul și de mare perspectivă regizor Alexandru Nagy și două personalități marcante ale vieții cultural – muzicale românești, compozitorul Adrian Iorgulescu și dirijorul Cristian Mandeal. La aceasta se adaugă personalitatea istorică a lui Mihail Jora care, din punctul meu de vedere, patronează spiritual producția.

Vă urez să aveți o audiență și o viziune plăcută, bucurându-vă că sunteți martorii nașterii sau renașterii unor eșantioane de excelență identitar românească.

„Prin dipticul format din baletul „La Piață” de Mihail Jora și opera „Revoluția” de Adrian Iorgulescu, Opera Națională București împreună cu Studioul Experimental în Artele Spectacolului Muzical “Ludovic Spiess” și Asociația ENVIRON își propun să pună în scenă prima producție de Operă și Balet realizată din materiale reciclate.

Spectacolul își propune să fie o călătorie în timp prin cei 33 de ani care au trecut de la Revoluția din 1989. Pornind de la ideea că Revoluția se întâmplă mereu în Piață, regizorul Alexandru Nagy și coregrafa Sandra Mavhima au unit cele două lumi într-un univers care ne pune față în față cu propria istorie. „Un act artistic poate să schimbe lumea, iar încercarea de a schimba lumea rămâne dezideratul din spatele muncii noastre. Am avut acest principiu în gând atunci când am decis să sprijinim cu entuziasm ideea lui Alexandru Nagy. Transmitem împreună un mesaj puternic: orice obiect, chiar și unul vechi sau stricat merită o nouă șansă. Și poate contribui, iată, la un moment artistic de mare valoare.”

ROXANA PUIA
MARKETING MANAGER
ASOCIAȚIA ENVIRON

„La Piață” de Mihail Jora și „Revoluția” de Adrian Iorgulescu

Dirijor: Cristian Mandea

Soliștii, Baletul și Orchestra Operei
Naționale București

Conu' Leonida: Valentin Racoveanu / Andrei Petre
Efimița: Andreea Iftimescu / Sorana Negrea
Safta: Stanca Maria Manoleanu / Daniela Cârstea

Regia: Alexandru Nagy
Scenografia: Andreea Koch
Coregrafia: Sandra Mavhima

Video: Radu Spiridon
Light design: Alin Popa
Asistent de regie și priză directă: Andrei Vlădilă
Asistent de scenografie: Simona Gruia, Andreea Radu
Consultant video: Constantin Șimon
Supratitrare: Antonio Morariu

Corepetitori: Gabriel Gițan, Ioana Maxim
Sufleori: Andrei Mamot, Elena Udilă

Coordonator actori: lector univ. dr. Ștefan Pavel
Producător: Ovidia Manon Opreșan
Fotograf /videograf: Horia Stan
Montaj: Dinu Atanasov

MIHAIL JORA

(2 august 1891, Roman
10 mai 1971, București)

Mihail Jora face parte din compozitorii călăuziți de exemplul lui George Enescu, care au militat pentru întemeierea școlii românești de compoziție, pentru valorificarea tezaurului folcloric în creația muzicală românească.

După studii la Conservatorul din Iași, Mihail Jora și-a desăvârșit pregătirea muzicală la Conservatorul din Leipzig, sub îndrumarea lui Max Reger, Robert Teichmüller și Stephan Krehl, și la Paris, ca discipol al lui Florent Schmitt.

Se afirmă de timpuriu, primind Premiul George Enescu în 1915 pentru Suita în re minor. Compune Suita pentru vioară și pian, Poveste indică (1920), un Poem Simfonic inspirat dintr-un poem al lui Eminescu și cunoscuta suită

simfonică Privești moldovenești (1921-1924); piesa simfonică Marș evreiesc (1925), Cvartetul de coarde în mi minor, o serie de cântece și coruri, numeroase lieduri, Sonata pentru pian, Variații pe o temă de Schumann pentru pian, suita pentru copii Poze și Pozne, o Sonată pentru violă și pian, o Burlescă pentru orchestră. Este autorul unei Simfonii (în do major) prezentată în primă audiție sub bagheta lui George Enescu, de care îl lega o trainică prietenie.

Profesor la Conservatorul din București, desfășoară ani de-a rândul o bogată activitate în calitate de dirijor, pianist și critic muzical. Este distins cu titlul de Maestru Emerit al Artei, Laureat al Premiului de Stat. În 1955 este ales membru al Academiei Române.

Baletele lui Mihail Jora reprezintă adevărate trepte ale dezvoltării artei coregrafice românești. În muzica celor cinci balete ale sale, Mihail Jora cristalizează un aliaj specific de spirit satiric și vervă pitorească. „La piață”, opus 10 (1928), lucrarea care deschide seria, evocă lumea pestriță a mahalalei bucureștene de altădată. Aici Jora recurge la o tematică de inspirație populară, cu incursiuni în muzica lăutărească, încadrată unor intenții caricaturale cu substrat critic, într-un spirit apropiat de cel al lui Caragiale.

În următoarele balete – „Demozela Măriuța” (1940) și „Curtea Veche” (1948) – abordează o nouă tematică, reconstituind tablouri de epocă. „Când strugurii se coc” (1953) este o evocare plină de spirit și dinamism a muncilor culesului într-o gospodărie țărănească. Ultimul său balet, „Întoarcerea din adâncuri” (1958), este o mișcătoare legendă de dragoste, redată muzical prin îmbinarea izvoarelor proprii până atunci stilului autorului cu cel, încă ne-exploatat, al melodicii și ritmicii savurosului folclor al țărilor dobrogeni. Spre sfârșitul vieții, creează o serie de trei momente coregrafice, reunite sub titlul „Hanul Dulcineea”, a căror partitură va fi prezentată în concert.

La piață - Tablou coregrafic de Mihail Jora

Baletul „La Piață” a fost prezentat în premieră mondială de către Opera Română din București la 17 martie 1932. Coregrafia îi aparține lui Anton Romanovski, alături de care se aflau regizorul Victor Ion Popa și scenograful V. Anestin. Sub bagheta maestrului Alfred Alessandrescu, rolurile

principale erau interpretate de Elena Penescu-Liciu (Chiva), Nicolae Constantinescu (Plutonierul), Nuți Dona (Logodnica), George Oprișan (Bețivul).

La 4 octombrie 1958 a avut loc premiera variantei maestrei Tilde Urseanu, care a rămas pe afiș mai bine de un deceniu. Scenografia îi aparținea lui Ion Ipser, iar din distribuție făceau parte Valentina Massini (Chiva), Ion Grama (Plutonierul), Eugen Mărcui (Bețivul), Gabriela Danovski (Logodnica). La 16 septembrie 1981 s-a prezentat o altă versiune, semnată de Ioan Tugearu, care se apleca pentru prima dată asupra partiturii, dar și a libretului, introducând personaje noi (Fotograful, Domnul Goe și Mamița). La pupitrul se afla Maestrul Carol Litvin, scenografia îi aparținea Elisabetei Benedek, iar din distribuție făceau parte Aurora Rotaru (Chiva), Gheorghe Bodnarciuc (Plutonierul), Gheorghe Angheluș (Goe), Lucia Ciubotariu (Mamița), Ștefan Bănică (Bețivul), Doina Bunoiu și Tiberiu Almosnino (Haimanale).

Cea de-a patra premieră, aparținând tot lui Ioan Tugearu vede lumina rampei în 20 aprilie 2002. Conducerea muzicală i-a aparținut dirijorului Iurie Florea, decorurile au fost realizate de Viorica Petrovici, iar costumele de Adriana Urmuzescu. Rolul Chivei a fost interpretat de Simona Șomănescu, Plutonierul de Antonel Opreșcu, Bețivul de Cristian Crăciun, Cătălin Caracaș a interpretat Vânătorul, iar George Mocanu și Gabriel Luca au fost cei doi lăutari din Taraf. Anul 2007 aduce o nouă premieră cu acest titlu, de data aceasta în varianta Liviei Tulbure Guță. Conducerea muzicală a aparținut maestrului Corneliu Trăilescu, iar scenografia a fost semnată de Viorica Petrovici.

MAKING OF

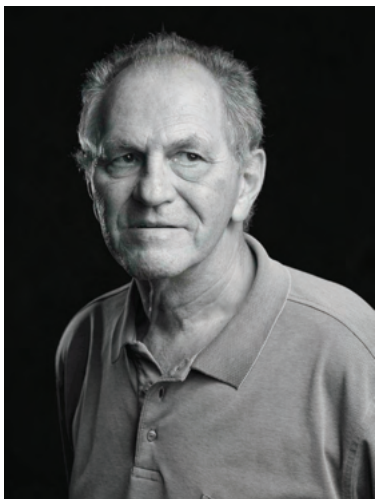

ADRIAN IORGULESCU

(n. 6 iulie 1951, București, România) este un compozitor, muzician și om politic român, membru al Partidului Național Liberal, care a îndeplinit funcția de ministru al Culturii și Cultelor în guvernul Tăriceanu (august 2005 - decembrie 2008), membru corespondent al Academiei Române (din 2022)

„Revolutia” - operă compusă pe un libret propriu, după piesa „Conu Leonida față cu reacțiunea”- se leagă sub raport stilistic, nu și tehnic, de cantata „Moșii”, realizată la începutul anilor '80, tot după un text de I.L. Caragiale. Ambele creații derivă atât din admirația pe care i-o port marelui nostru scriitor, cât și din înclinația puternică pe care o resimț vizavi de specificul balcanismului autohton. Per ansamblu, lucrarea este alcătuită din patru mari secțiuni, respectiv: Uvertura, Actul 1, Intreludiul, Actul 2 (care include și o concluzie sintetică a principalelor idei anterior expuse). Traseul sonoro-scenic este rezultatul aplicării unor formule combinatorii translative, permutative, a unor dezvoltări circulare apte să sugereze prizonieratul personajelor într-un spațiu închis, precum și inaderența lor la lumea exterioară, reală

Dincolo însă de aspectele structurale, dramaturgice, ori narative ale demersului artistic, semnalez intenția originară de a prezentifica prin intermediul limbajului muzical trimiterile și contextele latente sau evidente conținute în comedia lui Caragiale. Concret, mă refer la acele trăsături definitorii moștenite, probabil permanente, ce ne caracterizează și ne definesc psihismul, morala, mentalul colectiv, vădite mai ales, în sfera reacțiilor și raporturilor sociale. Finalizat imediat după evenimentele tragice din 1990, opusul s-a născut că o reacție personală, cvasi-spontană la clivajele și confuziile multiple manifeste în mediul românesc, privitoare la autenticitatea Revoluției, la rolul actanților de frunte, al presei, dar și al maselor. Nu în ultimul rând, la gradul de înțelegere a cetățenilor obișnuiți asupra întâmplărilor trăite și la consecințele lor viitoare.

**Cele două compoziții – „La piață”
de Mihail Jora și „Revoluția” de
Adrian Iorgulescu – nu sunt
identice ca limbaj.**

CRISTIAN MANDEAL

DIRIJOR

Cei doi compozitori aparțin fiecare unei școli: Jora categoric școlii naționale de formație modernă, reprezentată în general de generația interbelică și contemporană sau post enesciană, intrând în marele curent neoclasic din punct de vedere european, iar Iorgulescu este un produs post-neoclasic al anilor '70-'80, un produs de școală contemporană, care a trecut indirect prin experiența școlii experimentale de avangardă de la Darmstadt, a depășit avangarda și s-a întors la niște esențe de permanență, de continuitate și de apartenență a unei anumite spiritualități, care este categoric cea românească. Având un limbaj modern, alert, creativ, cu o nuanță foarte personală în peisajul compoziției românești contemporane el reușește să se exprime în mod ne-echivoc, întotdeauna cu o amprentă personală, o semnătură care îi aparține în tot ceea ce scrie, pornind încă de la prima lui lucrare simfonică – o cantată pentru cor și orchestră pe versuri proprii „La răscruce de timpuri”. Totdeauna a existat această înclinație a lui Adrian Iorgulescu către literatură, către dramă, către poezie. În toate ocaziile pe care le-a găsit a îmbinat aceste două sensibilități, exprimându-se foarte personal, creând o lume sonoră și ideatică aparte.

Cum se împacă aceste două limbaje?

Se împacă foarte bine prin complementaritate, nu neapărat prin continuitate. Dar ceva îi unește pe cei doi și acest ceva se numește spirit cultural național. Amândoi scriu într-un limbaj - direct exprimat cum este la Jora, sau indirect exprimat cum este la Iorgulescu - ușor recognoscibil ca făcând parte din aria culturală, din personalitatea pământului. Acesta este filonul care îi unește: apartenența la spiritualitatea culturii românești. Având o îndelungată experiență profesională, încerc să descopăr de fiecare dată acele fire, acele unde, acele porțițe prin care mă pot apropia de partenerii cu care tocmai lucrez. Am avut buna surpriză de a recunoaște în cântăreți niște oameni în general bine pregătiți și capabili să între, să înțeleagă și să reproducă un text complicat. Am avut frumoasa surpriză să constat că trec de această provocare uriașă care înseamnă pentru ei un astfel de text, care este total neobișnuit pentru reflexele unui cântăreț de operă. Este un alt tip de operă, este mai mult o prozodramă, un teatru în muzică: lipsesc ariile, lipsesc conexiunile obișnuite, reperele auditive cu care oamenii sunt obișnuiți în opera tradițională. Este, repet, o provocare în primul rând muzicală dar și spirituală - din acest punct de vedere i-am văzut extrem de deschiși în a înțelege substratul, fondul de idei care stă la baza elaborării acestei muzici. M-am înțeles bine cu toți șase din cele două distribuții, vor face o figură frumoasă la cele două premiere. Cât despre orchestra Operei, aici dificultățile au fost mai mari, în sensul că deși este alcătuită din elemente foarte bune luate individual, din punct de vedere al prestației unui produs muzical de colectivitate, de grup, întâmpină anumite dificultăți. Sunt obișnuiți cu

un alt tip de expunere instrumentală, alt tip de repere de care se pot „agăța”; aici, lipsind în totalitate reperele, dificultatea a fost să-i aduc la acel nou tip de înțelegere a unui discurs muzical care seamănă cu un puzzle în care există mii de piese. Fiecare piesă în sine trebuie să fie perfectă și să se așeze într-un tablou combinat din bucăți disparate, lucru care face discursul orchestral în general incomod și prestația artistică neobișnuită și poate uneori iritantă. Problema mea a fost să trec peste reflexele cunoscute de continuitate a unor fraze și să-i aduc la acel tip de înțelegere în care fiecare gest muzical reprezintă o piesă de mozaic într-un tablou complex și colorat. Sper că am reușit și sper că și pentru ei această prestație va fi o experiență inedită, în care, în cele din urmă, să se regăsească cu plăcere. Nu mai vorbesc de complexitatea aparatului instrumental: doar percuția este împărțită în patru grupe separate, fiecare conținând un număr de 7-8 instrumente. Este un total de aproape 30 de instrumente de percuție care se exprimă în mod foarte direct și personal. Mai este încă un lucru care face foarte dificilă această lucrare: individul în orchestră este încontinuu subordonat unui gest de colectivitate și nu unui gest muzical de expresie și exprimare individuală. Lucrul acesta nu este ușor pentru o orchestră care nu are în obișnuință un astfel de tip de exprimare. Mai ușor este la Jora, unde limbajul este convențional, în pofida faptului că nu este un limbaj romantic obișnuit în repertoriul de operă curent, dar în același timp, este o scriitură într-un fel clasică, în care instrumentistul își găsește sensul propriei prestații într-un mod mult mai direct.

ALEXANDRU NAGY

REGIZOR

Chiar dacă nu am prins comunismul și revoluția, am fost mereu intrigat atât de momentul în sine al revoluției, cât și de urmările pe care pot să spun ca le-am simțit și eu, pe pielea mea, în anii lungi ai tranziției care a urmat.

Când mi s-a propus acest diptic, am simțit instant nevoia de a găsi firul roșu care le leagă pe ambele.

Și am ajuns rapid la concluzia că toate revoluțiile se petrec într-o piață. Așadar, de aici ideea de a transpune dramaturgia lui Jora și a lui Caragiale / Iorgulescu în ecoul evenimentelor din Decembrie '89.

Alături de Sandra Mavhima și Andreea Koch am conturat acest concept unitar al celor două lumi care se întrepătrund. Spectacolul nu își propune să fie un documentar al evenimentelor, ci doar să instige curiozitatea unui public nou vis-a-vis de trecutul nostru nu foarte îndepărtat. Prin parteneriatul principal cu Asociația Environ reușim să aducem în fața publicului primul spectacol de operă și balet realizat din materiale reciclate.

Este un spectacol modern, realizat din materiale reciclate, care se înscrie în ultimele trenduri în materie de arta spectacolului. Încercăm să facem Opera verde, un curent foarte popular la nivel mondial și vrem să arătăm un model de bune practici și să dăm tonul unei mișcări la care sperăm să se alătore toate Operele din țară.

Mulțumesc mult, pe această cale Asociației Environ, BRD Groupe Société Générale, ASUS, Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România, InfoCons și Crucea Alb-Galbenă.

De asemenea parteneriatul cu InfoCons este unul deosebit și pe termen lung prin care suntem interesați să ne măsurăm amprenta de carbon și să demarăm procedurile necesare pentru a o reduce.

Spectacolul își propune să ajungă la toate operele naționale din țară constituind astfel un model de bune practici atât în materie de conținut cât și de realizare.

Vă invităm să vă transpuneți virtual în atmosfera spectacolului prin intermediul Realității Augmentate.

Scanați codul QR alăturat;

Permiteți accesul camerei;

Îndreptați telefonul spre imaginea de mai jos

Bucurați-vă de emoții și experiențe noi!

ANDREEA KOCH SCENOGRAF

Absolventă a Universității de Arte din București, secția Scenografie la clasa profesorului Vittorio Holtier, Andreea Koch a semnat scenografia mai multor spectacole de operă : „I quattro rusteghi” (costume) Opera Națională București 2011, „Don Pasquale”-Teatrul Nae Leonard, Galați 2014, „Trubadurul ”-Teatrul Nae Leonard, Galați 2015 „În trup”- UNMB 2017, „Samson și Dalila” - Opera Națională București 2019, teatru : „Maria Callas”-Teatrul Nottara, București 2012, operă, operetă , teatru și balet pentru copii : „Visul unei nopți de vară” - Opera Națională București 2010, „Crăiasa Zăpezii”- Opera Națională București 2011 „Harap-alb”- Opera Națională București 2012, „Hapciu în Re major” - Opera comică pentru copii 2015, „Rățușca cea urâtă” -Teatrul Excelsior 2015, „Don Pasquale”- Opera comică pentru copii

2016, „Directorul de teatru” Opera comică pentru copii 2017, „Motanul încălțat” (costume) Opera comică pentru copii 2018, „Spărgătorul de nuci” - Opera Națională București 2018.

Încă din timpul facultății a avut o permanentă colaborare cu dansatorul și coregraful Gheorghe Iancu, dar și cu scenografa Luisa Spinatelli, în vederea realizării dar și a menținerii artistice a spectacolelor „Lacul lebedelor” și „Femei”, create pentru Opera Națională București.

Angajată a Operei Naționale București în perioada 2008-2016, urmează să lucreze cu scenograful Luiza Spinatelli, Vesna Rezić, Leo Kulas, Viorica Petrovici, Cătălin I. Arbore, Adriana Urmuzescu, întreținându-și astfel dragostea pentru spectacolele de gen.

De-a lungul timpului, Andreea Koch a avut privilegiul de a imagina ideile și gândurile mai multor regizori români: Cristian Mihăilescu, Anda Tabacaru-Hogea, Rareș Zaharia, Mihai Manolescu, Radu Gabrea, Dana Rotaru, dar și străini – Peter Pawlic, Paolo Bosisio, Giandomenico Vaccari, precum și a coregrafilor Oleg Danovsky și Maria Popa. În anul 2017, împreună cu regizoarea Dana Rotaru a dat viață spectacolului „Bonjour, bonne nuit Paris”-Teatrul de Operetă „Ion Dacian”, experimentând astfel și genul musical .

Din august 2022, Andreea Koch este scenograful Operei Naționale București.

Bugetele generoase riscă să fie materializate în decoruri masive, greoaie vizual care pun o problemă tuturor teatrelor de repertoriu - manipularea și implicit depozitarea acestora. Am acceptat provocarea de a refolosi structuri, bucăți uitate din decoruri, unele realmente având statutul de „fiarele din spectacolul x” , pe care le-am pus în context alături de electrocasnice în aceeași stare de degradare, oferindu-le șansa de a mai spune ceva... Cele două titluri au astfel o legătură „plimbarea” în piață (La piață) și oprirea în casa neconvențională a celor 2 personaje (Revoluția), lăsând loc de interpretare - piața e aproape de casă sau casa este în piață. Timpul și spațiul parcurg în imagini cei 30 de ani de la revoluție, recreând momente unice care i-au marcat pe cei care au trăit istoria... Crearea ținutelor, a costumelor spectacolului în aceeași condiții, m-au făcut să sap în magazinele de costume și împreună cu artiștii (balerini, cântăreți sau actori) să ne inspirăm, să ne susținem, recreând grupuri de oameni, din acea perioadă, acestea venind să pună pe picioare personajele gândite de minunații mei colegi, Alex și Sandra (miliția, securitatea, minerii, etc) . Sperăm să tragem un semnal de alarmă asupra reciclării în viața noastră de zi cu zi și să vă facem cel puțin să reflectați, pe muzică românească.

SANDRA MAVHIMA

COREGRAF

Sandra Mavhima este coregraf, profesor și director artistic.

A absolvit Liceul de coregrafie „Floria Capsali”, București, în 2003. După absolvire, a lucrat ca balerină la Teatrul Național de Operetă și Musical „Ion Dacian”, Ciroul Metropolitan București, Compania Orion Balet. În 2007, a obținut licența în arte (coregrafie) la Universitatea Națională de Teatru și Cinematografie „I. L. Caragiale” (UNATC), iar în 2010 masterul în Artele Spectacolului, în cadrul aceleiași universități. În 2014, a absolvit Universitatea Națională de Arte București, Facultatea Istoria și Teoria Artei, iar în 2018 a obținut un doctorat în cinematografie și media pe baza studiului de cercetare „Limbajul coregrafic în filmul experimental” (UNATC). Și-a început cariera de coregraf în 2008. Activitatea sa a fost și este susținută de Institutul Francez București, Institutul Cultural Român,

Institutul Cervantes, Centrul Cultural al Municipiului București – ArCub, Centrul Național al Dansului București, Teatrul Nottara, Teatrul Bulandra, Teatrul Mic, Muzeul Național de Artă Contemporană, Centrul Național Coregrafic din Orléans – Franța, Panta Rei Dance Theatre – Norvegia, ș.a. Spectacolele sale au fost prezentate la evenimente și festivaluri de amploare din România, Franța, Macedonia, Polonia, Liban, Thailanda, iar scurtmetrajul „Collective Identity” a fost selectat de Essential Dance Film – TenduTv (SUA) pentru colecția celor mai reprezentative filme de dans din lume în anul 2012.

În perioada 2014 – 2017, a fost director artistic al „ALT Concurs Național de Coregrafie”, iar în prezent este lector univ. dr. la Universitatea Națională de Arte „George Enescu” din Iași și coregraf colaborator la Teatrul de Balet Sibiu.

“LA PIAȚĂ”

Coregrafia baletului “La piață” propune publicului o privire contemporană asupra muzicii compozitorului Mihail Jora, în mod clar distinctă de cea creată inițial prin intermediul libretului din 1932, însă mai aproape de realitatea socială a vremurilor pe care le parcurgem.

Spectacolul se deschide cu doi ofițeri de Securitate aflați în așteptarea unui apel confidențial. Telefonul sună, unul dintre ofițeri răspunde și primește indicații despre cum să declanșeze o lovitură de stat al cărui scop va fi schimbarea regimului politic. Misiunea este realizată cu succes, însă noul lider instaurat se dovedește a fi o marionetă interesată doar de putere, incapabilă să conducă către o schimbare radicală. Masă de oameni căzută în degringoladă în urma evenimentelor petrecute, își cere drepturile, iar lideri vechi încearcă fără succes să-și recâștige poziția. Finalul rămâne deschis, o întrebare asupra puterii de decizie pe care fiecare dintre noi o poate avea în interiorul unui grup.

“La piața” este o alegorie asupra evenimentele ce au avut loc în România perioadei anilor 1989-1990, cu o acțiune care se desfășoară concomitent în spațiul deschis al unei piețe publice, în spații închise și mediu prodipendnedei exilate. În acest context, semnificația titlului “La piața” se îndepărtează ușor de sensul de “obor” sau loc de negoț, înclinând către etimologia termenului, mai aproape de funcția socială și istorică a piețelor publice, “piazza” (it.) sau “plateia” (gr.), zone centrale de întâlnire, de reprezentare a problemelor sociale, politice și economice.

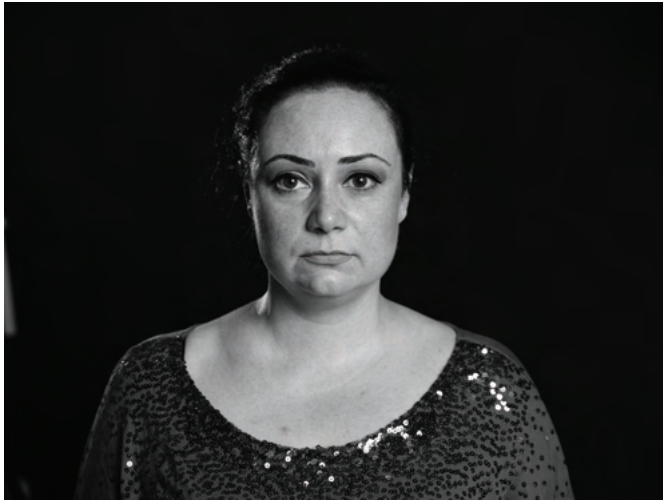
ANDREEA IFTIMESCU

MEZZO-SOPRANĂ

„Revoluția” de Adrian Iorgulescu, un proiect inedit, atât din punct de vedere muzical, cât și regizoral, o lucrare plină de umor și satiră, un etern Caragiale pus în scenă de regizorul Alexandru Nagy, sub bagheta maestrului Cristian Mandea. Scenografia îndrăzneată care se aliniază mișcării actuale de reutilizare a materialelor este semnată de Andreea Koch. O lucrare bazată pe capodopera lui I. L. Caragiale „Conul Leonida față cu reacțiunea”, piesă scrisă la sfârșitul secolului al XIX-lea, care în continuare reflectă valoare și relevanță pentru societatea contemporană românească. O lecție autentică despre ipocrizie, corupție, prejudecăți, putere politică, care prin umor și satiră ne poate servi ca o re-amintire că putem aduce schimbări în societate prin implicare și

acțiune. Un aer proaspăt este adus în cadrul acestui proiect de colaborarea cu studenții UNATC, o dorință tacită pe care am purtat-o permanent, încă din perioada studenției și care acum s-a îndeplinit.

Aceasta este premiera care marchează finalul stagiunii Operei Naționale București, proiect din care sunt bucuroasă să fac parte și la care am lucrat intens alături de colegii mei Valentin Racoveanu, Stanca Maria Manoleanu, Sorana Negrea, Daniela Cârstea și Andrei Petre, acompaniați de pianistii Ioana Maxim și Gabriel Gițan și îndrumați de sufleurii Elena Udilă și Andrei Mamot, cărora le mulțumesc pe aceasta cale pentru colaborarea susținută. Auziție plăcută!

**SORANA
NEGREA**
MEZZO-SOPRANĂ

Aceasta producție este o provocare pentru mine, deoarece nu am avut foarte des ocazia să mă întâlnesc cu muzica contemporană. Rareori un artist are șansa să lucreze cu creatorul piesei pe care o interpretează, ceea ce este foarte interesant, căci aflu direct ce își dorește autorul și cum a gândit personajul și muzica respectivă.

De asemenea, mă bucură reîntâlnirea cu dirijorul Cristian Mandea, cu care am colaborat în trecut la producția "Der fliegende Holländer" a Operei Naționale București.

Este prima producție în care colaborez cu regizorul Alexandru Nagy, un tânăr artist cu idei inovatoare.

**DANIELA
CÂRSTEA**
SOPRANA

Opera „Revoluția” de Adrian Iorgulescu, sub bagheta dirijorală a maestrului Cristian Mandea, în regia lui Alexandru Nagy, a fost o deschidere către o nouă oportunitate: de a lucra la o operă contemporană, pur românească; o provocare, pe care am împărtășit-o, cu oameni deosebiți și talentați; o experiență inedită, de a lucra direct cu compozitorul acestei opere.

O perioadă încărcată de momente și sentimente diametral opuse, multă bucurie, voce bună, de care îl avem responsabil pe autorul comediei dramaturgice

„Conu Leonida față cu reacțiunea” – I. L. Caragiale, un exemplu excelent al realismului critic românesc, dar și sentimente de recunoștință, de respect față de sacrificiul Revoluției.

Conceptul regizoral face trimitere către Revoluția din 1989, iar acest cuvânt, „revoluție” cred că răsună în mintea și în sufletul românilor de orice vârstă, fie că au trăit acele momente de un impact major asupra Poporului, fie că au auzit, sau au avut pe cineva drag sau cunoscut care a trăit-o, iar acest lucru nu poate fi dat uitării.

GABRIEL GÎȚAN

PIANIST COREPETITOR

Pregătirea unei opere contemporane este o mare responsabilitate și necesită deosebită atenție așadar, fie că a fost vorba de repetiții cu soliștii, ansambluri muzicale și de regie sau repetiții de orchestră, s-a lucrat intens și cu dedicare. Limbajul muzical al compozitorului Adrian Iorgulescu impresionează prin naturalitatea expresiei vocale, punând în valoare textul genial al lui Caragiale. Scriitura orchestrală oferă un suport ideal dezvoltării dramatice, susținând momentele cheie ale narațiunii scenice prin aglomerările de tip cluster și accentele pregnante. Momentele de climax ale operii înfățișează cele trei personaje într-o suprapunere eterogenă dusă până la paroxism, pentru ca totul să se termine

într-o incantație de o resemnare tulburătoare.

Am abordat această muzică nouă, de avangardă, fără preconcepții, iar travaliul realizării ei, într-un timp scurt de altfel, a necesitat pornirea de la miezul ideatic. Învingerea dificultăților de natură tehnică a venit natural, pe parcurs, facilitată de imaginea de ansamblu deja creionată. Colaborarea dintre dirijorul Cristian Mandeal și regizorul Alexandru Nagy a fost cheia care a descifrat și zugrăvit în culorii vii acest peisaj muzical-dramatic puternic ancorat în realitatea socio-culturală a zilelor noastre. Consider că includerea acestei lucrări în repertoriul ONB este un câștig atât pentru public, cât și pentru artiști.

SOLIȘTI

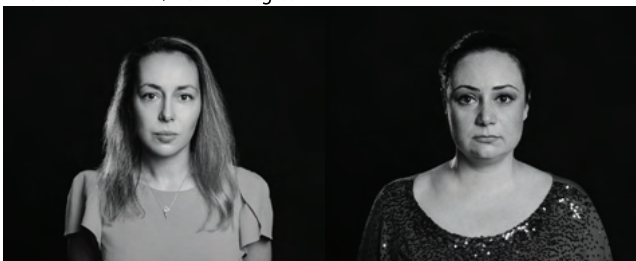
CONU' LEONIDA:

Valentin Racoveanu / Andrei Petre

EFIMIȚA:

Andreea Iftimescu / Sorana Negrea

SAFTA:

Stanca Maria Manoleanu / Daniela Cârstea

BALET

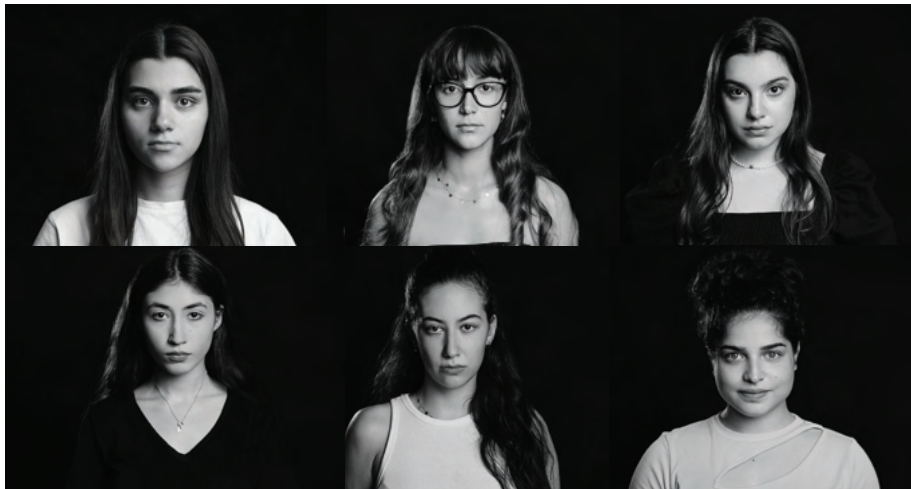
Amyra Badro
Octavia Cristea
Gabriela Durlenci
Rachel Gill
Maria Gogonea
Raluca Jercea
Corina Lupescu
Isabella Măciucă
Ruxandra Necula
Andrada Pătrînjel
Ella Puurtinen
Olena Sabosia
Andreea Vălean

Răzvan Cacoveanu
Jacob Connor
Ionuț Diniță
David Dușu
Cristian Gîdoi
Adrian Ionescu
Stefano Nappo
Raul Oprea
Alexandre Plesis
Aibek Ryskulbekov

ACTORI

Studentii UNATC - Actorie, anul II, grupa D

Georgia Bajdechi
Ana Bănica
Ioana Bulgaru
Andreea Ceaușu
Ioana Feodotov
Ana-Maria Panait

Nicolae Bulete
Alexandru Stavrositu
Doru Pătrașcu
Andrei Turcu

IOANA MAXIM
maestru corepetitor

ALEXANDRA GAVRILESCU
asistent de repetiții

ANDREI MAMOT
sufleur

ȘTEFAN PAVEL
coordonator actori

MIHNEA BÎRLĂDEANU
regizor de scenă

SPONSORI

PARTENERI

PARTENER PRINCIPAL

PARTENERI MEDIA

